

„Danstren“, et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danstren“ udgives hver Lørdag og Fredag. Pris pr. Aargang. De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00. Bladet betales i Forud.

Bestilling, Betaling, Adressforandring og andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen. Alle Bidrag til „Danstren“'s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret: A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at Blair Postoffice as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Modtagelsen bedes man skrive til det nærliggende Postbureau. Skulde det ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danstren“'s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folf, der aviserer i Bladet, enten for at lade dem eller for at lade dem oplysning om det aviserede, bedes de altid omtale, at de lade aviseres i mentet i dette Blad. Det vil være til gavnlig nytte.

Gypfy Smith i Chicagos Slumkvartier.

Forud for Gypfy Smiths Oplæg igennem Chicagos Slumkvartier var der delte Meininger om Tilraædeligheden af et saadant Skridt, og lige saa er der begjæret. Men det er jo slet ikke vanskeligt at begribe, at Stadspræsidenterne og andre Stadsfolk i Byen, som bestandig holder sig paa Afstand fra Udfaldet, at de mener, at Gypfy Smith skulde gøre lige saa. For dem at mene anderledes vilde aabenbart være en Faltiterklæring og en Indrømmelse af, at Gypfy Smith kunde udrette, hvad de ikke kan.

Hvor vidt hans Fremgangsmaade saa var den klogeste eller rigtigste derom skal vi ingen Mening udtale. Men en Ting bør noteres! Gypfy Smith mener aabenbart, at Udfaldet, har samme Staber, Fæder og Frelser som andre Menneker, og at de bør bringes under Guds Ords Indflydelse, om det er muligt.

Dette er en Sandhed, som behøver at fremholdes til enhver Tid. Fariiserne paa Kristi Tid udmærkede sig blandt andet ved, at de holdt sig paa Afstand fra „Toldere og Syndere.“ De gjorde Indvending imod Jesu Forhold til disse — „denne annammer Syndere og æder med dem!“

Saa faste var de i deres Overbevisning om, at det nyttede intet at have med det Fok at gøre, saa de endog fordømte Jesu for hans forskellige Forhold til „Syndere.“ Men Jesus svarede, at de karle havde ikke Rægen behov, men de, som led ild, og at han ikke var kommen at falde retfærdige men Syndere til Omvendelse.

Men Fariisere har vi til enhver Tid, og der er Opperstepræsiter og Striftsloge iblandt dem. Og vi, der holder os til Kirken, vi er alle udsatte for at komme ind i det — at holde os paa Afstand fra Udfaldet — maaste fordi vi holder os for gode til at have med dem at gøre, eller maaste af en pænere Grund — det nyter intet.

Za — Haabsløshed, Faltiterklæring!

Lad os endnu pointere, at hvad Gypfy Smith — og for Resten enhver, der med nogen Ret skal kunne kaldes Evangelist — ved sit Forhold viser, det er, at for dem er der intet Udfald, som ikke er værd at gøre med at gøre. De ser Mennekeslægten fra Skabelsens og Genløsningens Synspunkt, og set derfra forsvinder Forskellen. Alle er Syndere, saa ingen kan redde sig selv, og ingen er dybere funken i Synd og Glendighed, end han kan reddes, om han blot vil gribe den frelsende Haand, der rækkes ud imod ham gennem Evangeliet.

Et andet Træk vil vi pege paa. Det er ogsaa i Samklang med Jesu og hans Apostles Lære. Gypfy Smith vil have de Kristne i Arbejde. Det er ganske vist Kanden, der skal gøre det. Men Guds Hand benytter sig

standig Jesu Disciple som sine Medstaber. „I ere Jordens Salt“, „I ere Verdens Lys“, sagde Messiteren til sine Disciple. Saadan var det, ja, da er det, og saadan vil det altid vedblive at være.

Med Hensyn til Fremgangsmaaden for at komme dem i Tale, der ellers altid holder sig borte fra Kirken, er det maaste ikke af Bøjen at minde om, at den store Vodsprædikant, Øbernen Johannes, optraadte ude i Judæas Ørken. „Og af Jerusalem og af Landet omkring Jordanen gik ud til ham.“ De forskelligste Klaser lod sig drage ud i Ørkenen til Johannes. — Det var paa „et øde Sted“, Jesus samlede de 5,000 foruden Kvinder og Børn om sig og talte til dem om Gimmeriges Rige og siden bespiste dem. Det var heller ikke paa et befolket Sted, han talte til og bespiste de 4000 Menneker.

Det fortælles ogsaa om Hans Nielsen Hauge, Norges store Bækkelsesprædikant, at han optraadte til at begynde med ude i Skoven og prædikede for Træerne, og saa kom der Menneker og lyttede, og de befandt sig ved de følgende Måder, saa der kom flere for hver Gang indtil Skoven blev fuld af Tilhørere.

Saadant er værd at tage med i Betragtning uden dog at oplysje det til Regal. Thi Jesus talte jo ofte baade i Synagoger, i Privathuse og i Tempel i Jerusalem. Og det var i Jødelands Hovedstad Jerusalem, Apostelen Peter holdt den første Pinseprædiken, ved hvilken 3,000 Sjæle blev vundet for Guds Rige.

Sammen af det hele bliver for os, at vi glæder os over, hvor et virkelig Evangelium forkyndes for baade hvi og lav til Synderes Omvendelse og Frelse.

Tra Livets Jæller.

For „Danstren“ Af John Larsen. Præsident - Indtryk.

Sensationspressen berømmer Præsident Taft for hans Opræden og Fremgangsmaade blandt Mormonerne. Særligt synes det at tilfredsstillende at man endelig er kommen saa vidt, at man i sin Stræben efter Samfundsenhed kan sætte baade Religion og Moral til Side. Præsident Taft er en sand Amerikaner, skriver San Francisco Eksaminer; han er paa en Gang Katolik, Jøde, Mormon og Unitar, og saadan skal det være.

Men Sandheden er snarere den, at Taft er en Smigrer. Han rejser om og roser dem, han er sammen med, lige meget hvad de er. Serude i California stod han og fortalte Fok, at de saa ja lykkelige ud og havde saadanne dejlige Børn, saa det var ham en ren Fornøjelse at se paa dem. Det var noget, der slog an hos Fok, men noget virkelig betydningsfuldt fik han ikke sagt. Taft er uden Tvivl en flog og dygtig Mand, der sniker Landets og Folkets Vel; men derfor kan han tror at kunne løse Samfundets og Livets Opgaver med at fige Fok overladte Behageligheder, saa vil han en skøn Dag komme til at indrømme sit Fjelsgreb. Hans Nærværelse og Tale indgyder ikke nogen moralsk Respekt, idet han ikke henvender sig til det dybere i Menneket.

Selvsjælgeligt giver han Indtryk af ikke at have noget bestemt Standpunkt. Det kan være rigtig nok for Præsidenten at tage sig en Morstakstur over Landet; men vi ventner, at hans Udtalelser paa en eller anden Maade skal pege paa det nationale Ideal — lade de nationale Grundprincipper komme til Syn. Det er der for lidt af hos Taft. Roosevelts religiøse Opfattelse var vist ikke for klar, og han er, saa vidt jeg ved, endnu Lutheranerne et Svar skyldig; men Roosevelts vilde noget, og man fik af Tid det Indtryk af ham, at han tog i højt Sigte.

Amerikanerne er et mærkeligt Fok. De bevæger sig endnu i Overfladen. Man mærker det, ikke alene ved en Rejse som Præsidentbesøget, men ogsaa naar man for Eksempel faar dem samlet ved politiske Rejsebegjæder. Her gælder det ikke saa meget hvad man siger, som det gør, hvor dan man faar det sagt, og den Mand, der kan fortælle mange Historier og fortælle dem godt, — med andre Ord: mere Folket —, skal nok vinde Væl

gere for sit Parti. Dette er da i høert Fald Tilfældet herude i Vesten. Man skal „give dem a good time“, saa faar man deres Stemme. Saalænge det er den eneste Anbefaling, Messiterne forlanger af en offentlig Taler, saa kommer der ikke nogen rigtig og sund Ræfkt i Samfundet. Men her er det bedrøveligt, naar selv Landets Præsident stiller sig i samme Klasse. Den Nation, som for Tiden er i Vorden i de Forenede Stater trænger højligt til, at dens repræsentative Mand — dens Leder — skal være i Besiddelse af samfundsbærende Kundskab, samfundsbærende Princip, Dygtighed og Alvor. Præsident McKinley besad ikke saa lidt af de konservatieve No og Værdighed, der vækker Respekt og Beundring hos dem, hvis lykkelige Lod det blev at fødes og opdrages i et kristent Samfund. McKinley var helt igennem en Mand; man fandt ham ikke lefle med de forskellige Religionspartier, eller — som Roosevelts — anser det for en Fornærmelse, at et Fok, før det afgiver sin Stemme for Præsident, ønsker Forsikring om, at den de stemmer for, vil have de Institutioner, der staar i Samklang med Sandhed og Retfærdighed.

Roosevelts slog frugtligt af paa Principerne for at faa Katolikerne til at høre for Taft; og under Tafts Administration har den katolske Kirke hidtil ikke manglet Mand: Washington, der varetager dens Interesser. Landets øverste Viskop opholder sig der i Ugevis ad Gangen for at vaage over Livets Lovgivning. Mens gantes Taft med Unitarer, Mormoner, Jøder og Katoliker Landet over, og Tiden gaar i den gamle Slendrian; men Sandhed, Retfærdighed, sand Frihed, sund national Udvikling og Vækt — om disse bekyrmer Verdensdiplomaten sig ikke.

Guldbrylup.

Waupaca, Wis. Den 24. Sept. 1909 samlede Slægt og Bønnen af Mr. og Mrs. Jakob Petersen i Helligaands Kirke for at fejre deres 50 Aars Bryllupsfejst. Pastor C. S. Jensen talte over den 126. Davids Salme og minde om founne Dage og Aar, som var blandet med Glæde og Sorg. Tiden gik med Sang, Musik og Samtale til Glæde for Brudeparret og Gæster. Mr. og Mrs. Petersen modtog \$55.00 i Guld tilligemed andre Gaver fra Slægt og Bønnen og Helligaands Menighed. Der var samlet en to tre Hundrede Gæster. Mr. Petersen var med i Krigen i Danmark 1864.

Han er 77 Aar gammel, og Mrs. Petersen er 73 Aar. Det er 20 Aar, siden de forlod Langeland, Danmark, og kom her til Waupaca, Wis., hvor de har haft deres Hjem siden. I 13 Aar var Mr. Petersen Kirkepæder i Helligaands Kirke. De har 6 Børn, 34 Børnebørn og 3 Børnebørnebørn. Brudeparret forlod Festen med Glæde og Tak til Menighed og Kvindeforening for deres Gæstfrihed mod dem og Hjertens Tak til alle baade nær og fjern for Gaven, de modtog.

En Ven.

Jesu Billede.

(Meddelt af X.)

Mon den Lænk og det Nisse aldrig skulde være opkommen i din Sjæl, kristne Læser! at du dog saa gerne, saa gerne vilde have set Frelseren, mens han vandrede hellig om herude — hvordan mon Jesus saa ud?

Za, der er, husker jeg ret, henimod halvandet Hundrede Malerier, som søger at gengive hans Træk, saadan som han stod for Kunstnerens Fantasi. Men det er jo upaalideligt, selv om det maaste ikke er uberettiget. Der er to, som vilde være mit Valg: Titians og Murkachs, „Jesus og den rige Ungling“ og „Kristus for Pilatus“.

Men Herrens Billede er ogsaa tegnet med Ord. Profetisk sagdes det, at han havde ingen Skikkelse, man kunde saa Vist til, men ogsaa, at han var den dejligste blandt Mennekes Børn. I de efterapostoliske Menigheder hævdede man stadig det første Ord. Saaledes udtaler Justinus Martyr, at Kristus var ganske uden Skønhed og Tiltrækning og af et simpelt Udseende. Clemens Alexandrinus siger,

han var en uindbydende Fremtoning, ja næsten frastødende. Tertullian mente, at Frelseren var langt fra at have almindelig mennekelig Skønhed, langt mindre da himmelsk. Origenus gik til den Yderlighed at sige, at han var „lille og panskabt af Legeme saa vel som af Lav Herkomst“, og at „hans eneste Skønhed var i hans Sjæleliv“. En findig Forsker mener, at denne almindelige Anskuelse i Kirkenes Vardom sandsynligt kan antages at hidrøre fra de Kristnes ublide, hunched Aar med Forsølgelse og Pinser og Senrettelser.

Med de lysere Tider, der siden optraadte, stiftende ogsaa Anskuelser om Jesu Udseende. Sint Ord fra Galais' Bog maatte nu vige for Davids Profeti. Nu tillagde man Herren den mest oplysede, legemlige Skønhed og Majeftæt. Gregor af Nizza anvendte Højfjængens Billedprog paa Jesu Person saavel som paa hans Lære. „Sikker“, siger Hieronimus, „hvide hans skjulte Guddommeligheds Majeftæt, der skinnede endog fra hans mennekelige Kærlighed, ikke undgaaet at tiltrække alle, første Gang de saa ham. Havde der ikke været noget himmelsk ved hans Fremtræden, vilde Apostlerne ikke øjeblikkelig have fulgt ham“. Og Krysostomus har udtalt i sit Gudsbrog, at „den personlige Skønhed, som Faderen i Himmelen giver de dødelige Daae efter Daae, har han udgivet over sin Søn i fulde Strømme“ — medens Augustinus med fæddanlig Veltalenhed mener, at „han var skøn i Moders Skød, skøn i Forældrenes Arme, skøn paa Skriet og skøn i sin Grav“.

Siden hen opfandt Kunstene mange „fromme Bidrag“ med Hensyn til Billeder af Herren. Derfra stammer Historien om Abar, Konge af Edeffa, der sendte en Maler til Jesus for at faa hans Portræt malet. Det viste sig at være en umulig Opgave for Kunstneren, hedder det, paa Grund af den stærke Straaleglans, i der udtømmende af Herrens Kærlighed. Jødel Jesus dog anerkendte den ædle Hensigt, aftrykkede han sit Billede paa et Vinklaed, hvormed han plejede at afdække Sveden paa sin Pande og sendte Kongen det. Derfra stammer endvidere den Opfindelse om Veronicas Turbanklæde, som hun under Herrens Gang til Golgata vikkede af sit Hoved og rakte ham at afvaske Blodet om sin Tinding Da hun atter fik Klædet, var Jesu Kærlighed tydelig derpaa. Derfra stammer endelig et tredje Mirakel-Portræt af Herren, idet man fortæller, at et Aftryk af hans hele Skikkelse efterledes paa det Rinklaede, hvori han var løst i Graven. Først kom det i Nikodemus' Besiddelse, dernæst gik det over til de Kvinder i Jerusalem, for saa siden, efter forunderlige Stæbner, at have i Turin, Italien, Aar 1578. — Veronicas Klæde er nu i St. Peters Kirke i Rom, paa staar man, medens dog baade Milan i Norditalien og Gaen i Spanien hver for sig trækker over at besidde det oprindelige, ægte Veronika-Klæde.

En Historiker, Rikoforus, (død 1450) siger følgende: „Jeg vil be-

skrive vor Herres Udseende, saadan som os overantvordet fra de ældste Tider. Han var saare skøn. Han var fulde syv Fingerpand høj. Hans Haar var skinnende brunt, men ikke ret tykt, og bølgede gerne i bløde Falder. Hans Bryn var mørke og buede, og fra hans Øjne syntes der at udstraale et mildt, gyldent Lys. De var meget smukke. Han næste i år fremstaaende, hans Stæg yndigt, dog ikke hynderligt langt. Hans Haar, derimod, var meget langt, thi aldrig havde en Saks rørt det, saa lidt som noget Mennekes Haand, undtagen hans Moders, naar hun i hans Vardom strøg det af Fryd. Hans Begejre var smukt formet, men lidt fremhøjet. Hans Gudsfarve var som den modne Svede, medens han af Ansigts-træk mest lignede sin Moder, snarere oval end afrundet; der troadte kun liden Rødme frem, men der skinnede Værdighed, Sjælskønskab, Mildhed og usforfjæret Landsro fra hans Kærlighed. Han var i det Hele taget meget lig sin guddommelige og ubeslittede Moder“.

En Beskrivelse af lignende Karakter tillægges en romersk Konful, Lentulus. Den kom dog først for Lyset mod Slutningen af det femte Aarhundrede og antages almindeligt at være et Fabrikat af en Kunst. Det foretoges at være skrevet til Senatet i Rom. Men naar man læser det og husker, at Lentulus døde i Aaret 25, indhjør Vedraget klart nok, da Herren jo ved den Tid ikke var staaet offentlig frem. Det medtages dog her for Fuldstændighedens Skyld, og fordi mangen from og erholdig Sjæl alligevel har antaget det for ægte.

„Der er fremstaaet (siger altsaa, Lentulus) og lever endnu et Menneke med store Dyder, kaldet Jesus Kristus, og af sine Disciple: Guds Søn. Han oprejser døde og bølgede ihje. Han er en Mand af høj Skikkelse og med ædel Fremtræden. Hans Kærlighed er ærefrygtindgydende, saa det baade tiltrækker Tilskuerne og holder dem paa Afstand. Han har bølgede, krøllet Haar, der forekommer lidt mørkere og af større Glans der, hvor det flyder ned over Skuldrene. Det er skift i Midten efter Nazaraernes Skik. Hans Bryn er glatte og forunderlig højtidelig-rolige. Der er ingen Kynke over hans Træk, ej heller nogen Fjels, medens en sin Rødme fremhæver Børnernes Skønhed. Hans Næse og Mund er fuldkomne. Han bærer rødbrunt Juldslag (Saaets Kuld), ikke meget langt, men delt i to. Han har klare Øjne, der synes at antage forskellige Kulører til forskellige Tider. Han er frugtlig i sine Trudsler, rolige i sine Formaninger, ælfende og ælfet, lidlig, men med stadigt Alvor. Aldrig saa nogen ham smile, men derimod sælder han ofte Taarer. Hans Hænder og Lemmer er fuldkomne. Han har alvorlig Veltalenhed, er tilbageholdende og høflig, den skønneste af Mennekes Børn“.

Vi mindes paa saa mange Maader om, at vi stammer fra Katoliker. Hjemme, allerede i Skolen, kunde det foredrages med Ærefrygt, at vor

Frelser aldrig smilede. Hvorfor vilste man det? Striften siger „ikke, at han ikke smilede. Den Jøde har vi nok fra den katolske Tid. Den er, sammen med saa mangt og meget andet, blevet henvist i Folkets Bevidsthed, liggende som en dunkel Ulmen i Fokshjertets Dyb, hvorfra saa mange Proffer og Stumper af katolsk Overtro eller Overbevisning endnu har Sted. — Det er slet ikke utiladeligt, om en Kristen omskriver Rikoforus' Linier og spørger: „Har han smilet? Hvorfor ikke?“

Sluttelig meddeles her en Beskrivelse af Herren af en Nutidsmand. Det er den gamle, fromme, lærde Jøde, Prof. Dr. Delitzsch, død 1890, der i sit Skrift: „Se, hvilket Menneke!“ siger saaledes:

„Vore Øjne hedroges uvilkaarligt til ham, thi han var Gruppens Midtpunkt. Han var ikke, som Hofmændene fra Tiberen og Jerusalem, iført bløde Dyssus- eller Silkeklæder. Han var iført en Tunika, der naaede ham til Hænderne og Fødderne, og derefter en blaa Talskif med de forskellige blaa og hvide Kvaster ved de fire Hjørner; den var saa vid, at underfortælleren, der var graa med røde Striber, næppe kunde ses.

Han var af Middelhøjde med ungdommelig Skønhed over Ansigt og Form. Den unge Manddoms Ynde og Renhed blandedes i hans Kærlighed med ældre Aars Modenhed. Hans Farve var lysere, end deres, der omgav ham, thi hos dem var deres Nations Bronceulser mere fremtrædende. Ja, han syntes endog bleg under den hvide Sudar, og den friske Rødme af hans Alder fandtes ikke. Hans Ansigtsstamme var næppe jødisk, men syntes at være sammenflettet med den græske Typus til fuldkommen Skønhed, der, skønt den fremkaldte Ærbødighed, mere fyldte ens Hjerte med Kærlighed. Hans Øjne bølgede, dæmpede Lys syntes ligesom at glimre gennem Taarer, naar han lod Blikket hvile paa en. Han hugede lidt og syntes at dvæle ved sine egne Tanter; og naar han bevægede sig, var der ingen Oplystethed som hos mangen en Rabbi, men en naturlig Værdighed og Anstand som hos en, der føler sig selv at være en Konge, skønt klædt i fattig Dragt“.

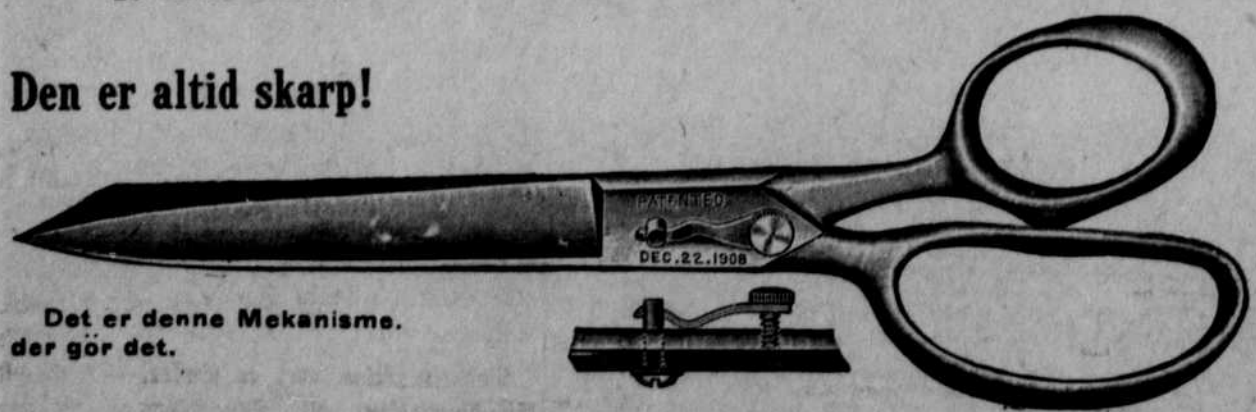
Disse Billeder i Ord ma jo ikke tages for andet, end det de er: velmenende Fantasi, der selvfølgelig kun de være sand. Striften tier ganske om vor store Messiteres Udseende. Men det er vi, at har vi hver for sig faaet det Spørgsmaal: „Hvad tykkes eder om Kristus?“ rigtig besvaret, da skal vi engang se ham i hans salige Bolig, se ham i Paradiset, se ham, som han er.

Præmietilbud

Nr. 2

Denne udmærkede selvsværpende Saks frit til enhver ny Holder af „Danstren“, som indsender \$1.50 som Forskudsbetaling for et Aar. Til gamle Holdere, som fornyer deres Abonnement, sendes Saksen for 25 Cents ekstra.

Den er altid skarp!

Det er denne Mekanisme, der gør det.

Saksen er 8 Tommer lang, fuld Nickel-pletteret og selvsværpende. Den, der kender Saksen, foretrækker den frem for alle andre. Lad ikke denne Anledning være ubenyttet.

Danish Luth. Publishing House, BLAIR, NEBR.